

Sygn. akt I C 1862/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSR del. Zygmunt Drożdżejko

Protokolant: Karolina Lipka

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2017 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) sp. z o.o. z siedzibą w R.**

przeciwko **Gminie Z.**

o zapłatę

I. **oddala powództwo;**

II. **zasądza od strony powodowej (...) sp. z o.o. z siedzibą w R. na rzecz strony pozwanej Gminy Z. kwotę 7 217 zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.**

Sygn. akt I C 1862/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19.01.2017r.

Pozwem z dnia 9 października 2015 roku strona powodowa - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej - Gminy Z. kwoty 10 840 000 złotych z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, jak również kosztów procesu według norm przepisanych.

Na uzasadnienie powyższego podniesiono, iż strona powodowa nabyła od Instytutu (...) prawo użytkowania wieczystego (do dnia 29 lipca 2096 roku) niezabudowanych działek numer (...) o łącznej powierzchni 1,8901 ha, położonych w Z., za kwotę 1 050 000 złotych. Kwota ta została uiszczona w całości wobec uzyskania pisma Burmistrza Gminy Z. z dnia 18 lipca 2014 roku, w którym to organ wykonawczy gminy poinformował spółkę, iż nie skorzysta ona z prawa pierwokupu przedmiotowych działek. Mimo powyższego w dniu 5 stycznia 2015 roku Burmistrz Gminy Z. złożył kolejne oświadczenie o wykonaniu prawa pierwokupu, nie uchylając się od skutków prawnych poprzedniego oświadczenia. Zdaniem strony powodowej jest ono bezskuteczne, gdyż gmina już wcześniej zrzekła się przysługującego jej prawa. Ostatecznie powodowi nie przysługuje prawo wieczystego użytkowania wskazanych powyżej gruntów, mimo iż miał pewność, iż nie utraci go. Pozbawiło go to przyszłych oczekiwanych korzyści, związanych z planowanymi na tym terenie inwestycjami. O planach tych, jak również o warunkach sprzedaży, wiedziały organy gminy, brak jest zatem przesłanek do uznania, iż burmistrz działał w chwili składania pierwotnego oświadczenia pod wpływem błędu.

Pismem z dnia 1 września 2015 roku strona pozwana została wezwana do zapłaty kwoty wynikającej z załączonej do pozwu opinii prywatnej, jednak nie uczyniła zadość wezwaniu.

W odpowiedzi na pozew z dnia 26 listopada 2015 roku strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wedle twierdzeń Gminy Z., pismo z dnia 18 lipca 2015 roku nie stanowiło w istocie oświadczenia o zrzeczeniu się prawa pierwokupu, a jedynie dokument mający umożliwić uzyskanie zgody Ministra Skarbu Państwa na rozporządzenie prawem. Co więcej, nawet jeśli uznać pismo jako oświadczenie organu gminy, to jest ono nieważne w związku z brakiem przepisanej formy oraz uprzedniej uchwały Rady Gminy. Ponadto, tego typu oświadczenie nie mogło zostać złożone przed uzyskaniem przez jednostkę samorządu terytorialnego aktu notarialnego z warunkową umową sprzedaży. O tym, iż nie doszło do zrzeczenia się przysługującego gminie prawa świadczy także sama treść aktu notarialnego z dnia 19 sierpnia 2014 roku. Mimo iż zawarto w nim wzmiankę o piśmie Burmistrza Z., o tyle jednocześnie wskazano, iż gminie nadal przysługuje prawo pierwokupu, zaś sama umowa przyrzeczona będzie mieć charakter warunkowy. Co więcej, powód nie przedłożył wszystkich umów zawartych w związku z zamiarem nabycia przedmiotowych gruntów. W dniu 10 grudnia 2014 roku doszło bowiem do zawarcia warunkowej umowy sprzedaży użytkowania wieczystego, zaś w akcie notarialnym Instytut (...) oświadczył, iż gminie przysługuje prawo pierwokupu nieruchomości. Strona pozwana zakwestionowała ponadto, by powodowa spółka miała utracić w związku ze skorzystaniem z prawa pierwokupu jakiegokolwiek korzyści. Wskazana w pozwie kwota jawi się bowiem jako czysto hipotetyczna. Przeznaczenie przedmiotowego gruntu wykluczało bowiem prowadzenie na tym terenie inwestycji, które rzekomo planowała strona powodowa, ta zaś nie posiadała wówczas biznesplanu, projektu inwestycji ani innych dokumentów pozwalających na skonkretyzowanie zakresu działalności. Ponadto, powód nie przystąpił do przetargu na sprzedaż nieruchomości, tym samym rezygnując z możliwości nabycia gruntu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Działki numer (...) o łącznej powierzchni 1,8901 ha, położone w gminie Z. i objęte księgą wieczystą numer (...), prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Oświęcimiu, stanowią własność Skarbu Państwa. Instytut (...) w O. był do 2015 roku użytkownikiem wieczystym rzeczonych gruntów. Gminie Z. przysługiwało w stosunku do rzeczonych gruntów prawo pierwokupu.

dowód: okoliczności bezsporne.

Instytut (...) w O., informując o wygraniu przetargu na sprzedaż użytkowania wieczystego rzeczonych gruntów przez stronę powodową, zwrócił się do Burmistrza Gminy Z. o oświadczenie, czy gmina zamierza skorzystać z przysługującego jej ustawowego prawa pierwokupu owych gruntów. Pismem z dnia 18 lipca 2014 roku organ wykonawczy gminy poinformował, iż nie skorzysta ona z tego uprawnienia, przy czym uczyniono to na prośbę Instytutu, który obowiązany był wystąpić do Ministra Skarbu o uzyskanie zgody na zbycie użytkowania wieczystego gruntów.

dowód: pismo Burmistrza Gminy Z. z dnia 18 lipca 2014 roku (k. 9),

zawiadomienie o sprzedaży z dnia 14 lipca 2014 roku (k. 99).

W dniu 19 sierpnia 2014 roku przed notariusz M. B. prowadzącą Kancelarię Notarialną w Z. doszło do zawarcia umowy przedwstępnej dotyczącej rzeczonyj nieruchomości gruntowej pomiędzy Instytutem (...) w O. a (...) 1 - Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R.. Instytut (...) zobowiązał się do sprzedaży stronie powodowej prawo użytkowania wieczystego w terminie do 90 dni od uzyskania zgody Ministra Skarbu Państwa na zbycie użytkowania wieczystego działek, zaś W. P., reprezentujący spółkę jako prezes zarządu, zobowiązał się, iż w podanym terminie zakupi działki za cenę 1 050 000 zł. Jednocześnie w § 4 aktu notarialnego wskazano, iż zawarcie umowy sprzedaży prawa użytkowania wieczystego nastąpi pod warunkiem niewykonania ustawowego prawa pierwokupu

przez Burmistrza Z.. W treści aktu notarialnego zawarto ponadto wzmiankę, iż Burmistrz Z. poinformował pismem z dnia 18 lipca 2014 roku o tym, iż gmina nie zamierza korzystać z przysługującego jej ustawowego prawa pierwokupu.

dowód: wypis aktu notarialnego z dnia 19 sierpnia 2014 roku, Repertorium A numer (...) (k. 10-15)..

W. P., reprezentujący stronę powodową w trakcie zawierania powyższej umowy, dowiedział się o treści pisma Burmistrza Z. z dnia 18 lipca 2014 roku w kancelarii notarialnej w trakcie sporządzania umowy.

dowód: zeznania W. P. (k.116v).

Strona powodowa w trakcie rozmów dotyczących nabycia wyżej wskazanej nieruchomości deklarowała, iż chce ulokować na niej aquapark i obiekty turystyczne.

dowód: zeznania świadka J. K. (k. 92v),

zeznania świadka Z. B. (k. 106-107).

W dniu 10 grudnia 2014 roku strona powodowa zawarła z Instytutem (...) warunkową umowę sprzedaży użytkowania wieczystego gruntów. W akcie notarialnym nie zawarto wzmianki o piśmie z dnia 18 lipca 2014 roku. Wskazano natomiast, iż zgodę na sprzedaż mienia wyraził pismem z dnia 22 października 2014 roku Minister Skarbu Państwa oraz iż gminie Z. nadal przysługuje ustawowe prawo pierwokupu gruntów. Sprzedaż użytkowania wieczystego miała nastąpić pod warunkiem nieskorzystania przez gminę z owego prawa (§5). Burmistrz Z. otrzymał odpis aktu notarialnego w dniu 11 grudnia 2014 roku.

dowód: zawiadomienie o prawie pierwokupu wraz z odpisem aktu notarialnego (k. 58-62).

Pismem z dnia 17 grudnia 2014 roku W. P. poinformował Burmistrza Z., iż w ciągu najbliższych 3 lat zamierza wybudować stację paliw wraz z obsługą komunikacyjną, halę handlową oraz na części działki obiekty z zakresu turystyki i rekreacji, tj. hotel i pensjonat. Wskazał przy tym, iż wystąpił o zmianę przeznaczenia terenu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, co pozwoli na rozpoczęcie procesu projektowego dla inwestycji, a w dalszej kolejności - uzyskania pozwolenia na budowę.

dowód: pismo W. P. z dnia 17 grudnia 2014 roku (k. 16).

W dniu 5 stycznia 2015 roku Burmistrz Z. złożył w formie aktu notarialnego oświadczenie o wykonaniu prawa pierwokupu użytkowania wieczystego wskazanych powyżej działek. Nie złożył wcześniej oświadczenia o odstąpieniu od wcześniej zawartej umowy.

dowód: akt notarialny z dnia 19 sierpnia 2014 roku, Repertorium A numer (...) (k.17-19), zeznania świadka Z. B. (k. 107).

Burmistrz Z. zarządzeniem z dnia 18 maja 2015 roku ogłosił ustny nieograniczone przetarg na sprzedaż nieruchomości niezabudowanej, obejmującej wskazane powyżej działki. Do przetargu przystąpił i został dopuszczony jeden uczestnik, który nabył nieruchomość za cenę 1 010 000 złotych. Strona powodowa nie uczestniczyła w przetargu.

dowód: zarządzenie Burmistrza Z. numer 126.2015 (k. 70),

ogłoszenie z dnia 6 sierpnia 2015 roku o wynikach przetargu (k. 71).

Po drugiej stronie drogi, przy której zlokalizowane były sporne działki, zlokalizowany jest teren przeznaczony w miejskim planie zagospodarowania przestrzennego na stację benzynową. Posiada on, w przeciwieństwie do owych działek, dostęp do drogi publicznej.

dowód: system informacji przestrzennej Miasta i Gminy Z. (k. 66-68),

umowa sprzedaży warunkowej użytkowania wieczystego z dnia 20 grudnia 2011 roku (k. 69).

Ocena dowodów:

Ustalając powyższy stan faktyczny, Sąd oparł się na treści powyżej wskazanych dowodów. Przede wszystkim uczyniono to w oparciu o kopie dokumentów urzędowych w postaci aktów notarialnych, które ze względu na sporządzenie ich przez uprawniony do tego profesjonalny podmiot w przepisanej prawem formie stanowią dowód zaistnienia zdarzeń w nim opisanych i tym samym stanowią dowód o charakterze obiektywnym.

Sąd oparł się także na treści zeznań świadków, uznając, iż w istocie strona powodowa zamierzała początkowo wybudować na terenie spornych działek aquapark. Wniosek taki nasuwa się z analizy depozycji obu świadków, a oceny tej nie zmienia samo tylko zaprzeczenie strony, która wniosowała o dopuszczenie dowodu z zeznań J. K..

Ponadto Sąd oparł się na zeznaniach Z. B. dotyczących powodu zamieszczenia w piśmie z dnia 18 lipca 2014 roku informacji o tym, iż gmina nie zamierza korzystać z przysługującego jej prawa. Zeznania świadka zasługują w tym zakresie na wiarę. W pierwszej kolejności wskazać należy bowiem, iż wyłącznym adresatem pisma był Instytut (...) i jego nadesłanie miało miejsce jeszcze przed wyrażeniem zgody przez Ministra Skarbu Państwa na zbycie użytkowania wieczystego opisanych powyżej gruntów.

Sąd dał wiarę zeznaniom W. P. co do momentu w którym dowiedział się o oświadczeniu burmistrza Gminy Z.. Ta okoliczność nie była kwestionowana.

Zeznania świadka J. A. nie wniosły nic istotnego do sprawy.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, albowiem wobec ustalonego stanu faktycznego i jego oceny prawnej (wyjaśnionej niżej), przeprowadzenie tego dowodu stało się zbędne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W świetle twierdzeń pozwu powód upatrywał podstawę swojego roszczenia w treści art. 416 k.c., zgodnie z którym osoba prawna jest obowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej z winy jej organu. Zdarzeniem wywołującym szkodę miało być natomiast skorzystanie przez reprezentującego Gminę Z. burmistrza z ustawowego prawa pierwokupu, mimo iż uprzednio skutecznie zrzekł się tego uprawnienia. Nie ulega zatem wątpliwości, iż skoro owo roszczenie związane jest z wykonywaniem przez jednostkę samorządu terytorialnego uprawnień związanych z zarządzeniem, a nie wykonywaniem władzy publicznej, zastosowania nie znajdzie art. 417 k.c. Uznanie powództwa za zasadne wymagało zatem w tym wypadku wykazania następujących okoliczności: zawinionego zachowania piastuna funkcji organu wykonawczego gminy, cechującego się ponadto bezprawnością, szkody doznanej przez stronę powodową oraz adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy nimi.

Stosownie do treści art. 109 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami gminie przysługuje prawo pierwokupu m.in. w przypadku sprzedaży prawa użytkowania wieczystego niezabudowanej nieruchomości gruntowej, niezależnie od formy nabycia tego prawa przez zbywcę. Prawo pierwokupu wykonuje przy tym wójt, burmistrz albo prezydent miasta (ust. 4 cytowanego przepisu). Artykuł 110 przytoczonej powyżej ustawy precyzuje, w jaki sposób gmina może skorzystać z przyznanego jej uprawnienia. I tak, sprzedaż nieruchomości, o których mowa w art. 109, oraz prawa użytkowania wieczystego tych nieruchomości może nastąpić, jeżeli wójt, burmistrz albo prezydent miasta nie wykona prawa pierwokupu (ust. 1). Prawo to może być wykonane w terminie miesiąca od dnia otrzymania przez wójta, burmistrza albo prezydenta miasta zawiadomienia o treści umowy sprzedaży (ust. 2). Zgodnie natomiast z ust. 3 notariusz sporządzający umowę sprzedaży jest zobowiązany do zawiadomienia wójta, burmistrza albo prezydenta miasta o treści umowy, stosownie do przepisu ust. 2. Wójt, burmistrz albo prezydent miasta wykonuje prawo pierwokupu przez złożenie oświadczenia w formie aktu notarialnego u notariusza,

o którym mowa w ust. 3. W przypadku gdyby złożenie oświadczenia u tego notariusza było niemożliwe lub napotykało poważne trudności, może być ono złożone u innego notariusza. Z chwilą złożenia oświadczenia:

- 1) nieruchomości staje się własnością gminy, jeżeli wykonanie prawa pierwokupu dotyczyło sprzedaży nieruchomości;
- 2) prawo użytkowania wieczystego wygasa, jeżeli wykonanie prawa pierwokupu dotyczyło sprzedaży prawa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej stanowiącej własność gminy;
- 3) gmina uzyskuje prawo użytkowania wieczystego, jeżeli wykonanie prawa pierwokupu dotyczyło sprzedaży prawa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej stanowiącej własność Skarbu Państwa, powiatu lub województwa (ust. 4). Powyższe oświadczenie notariusz doręcza sprzedawcy (ust. 5).

Przepisy te stanowią przy tym *lex specialis* w stosunku do analogicznych regulacji dotyczących prawa pierwokupu, zawartych w Kodeksie cywilnym i tym samym wyłączają jego stosowanie w opisywanym przez nie zakresie.

Przechodząc w tym miejscu do szczegółowych rozważań, w pierwszym rzędzie należy odnieść się do oceny oświadczenia zawartego w piśmie Burmistrza Z. pod względem charakteru, treści oraz skuteczności. Od oceny tej zależeć będzie bowiem, czy późniejsze skorzystanie przez rzeczony organ z prawa pierwokupu, a zatem czynność, która stanowi co do zasady wykonywanie ustawowych uprawnień, można określić w niniejszym stanie faktycznym jako bezprawną. Negatywne przesądzenie tej kwestii zwalnia w tym wypadku od konieczności analizy kwestii związanych z zawinieniem konkretnego podmiotu. I tak, wskazać należy, iż ustawa wiąże moment powstania uprawnienia po stronie jednostki samorządu terytorialnego, której przysługuje prawo pierwokupu z momentem doręczenia odpisu aktu notarialnego obejmującego oświadczenia stron o warunkowej sprzedaży konkretnych gruntów (czy też ich użytkowania wieczystego) za ściśle określoną cenę i to od tej daty biegnie termin przewidziany przez ustawę na złożenie stosownego oświadczenia. W przypadku niezłożenia stosownego oświadczenia przez uprawniony podmiot, strony umowy mogą zawrzeć umowę o skutku rozporządzającym, w wyniku której przeniesiona zostanie własność nieruchomości (nabyte zostanie użytkowanie wieczyste). Przyjmuje się jednak, iż analogiczny skutek spowodować może skuteczne zrzeczenie się przez ów podmiot przysługującego mu prawa pierwokupu. Oświadczenie tego typu, w braku wyraźnego wskazania w ustawie, może być przy tym, wbrew twierdzeniom strony pozwanej, złożone zobowiązanemu w dowolnej formie, jednakże w taki sposób, by mógł się on zapoznać z jego treścią (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2003 r., V CK 53/03). Powyższe rozważania dotyczą jednakże sytuacji odmiennej od tej, z jaką mamy do czynienia w niniejszym stanie faktycznym. Pismo burmistrza skierowane zostało do Instytutu (...) na kilka miesięcy przed zawarciem rzeczony umowy, a zatem tyczyło się prawa, które miało dopiero powstać. Jakkolwiek zasadniczo możliwe jest zrzeczenie się przysługującego uprawnienia, konieczne jest przy tym spełnienie kilku warunków, aby oświadczenie takie uznać za skuteczne. W powyżej cytowanym wyroku Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, iż koniecznym elementem oświadczenia woli o zrzeczeniu się prawa pierwokupu jest wyrażona przez uprawnionego – wobec innego podmiotu prawa, jakim jest zobowiązany – wola wyzbycia się przysługującego mu prawa. Wola taka może być natomiast niewadliwie powzięta i wyrażona dopiero wtedy, gdy uprawnionemu znana jest cena sprzedaży rzeczy, której dotyczy prawo pierwokupu, ustalona przez zobowiązanego w umowie z osobą trzecią. Skuteczność zrzeczenia się prawa pierwokupu musi być tym samym uzależniona od zaznajomienia się przez zrzekającego się z warunkami tej umowy. W przeciwnym razie interesy uprawnionego z tytułu prawa pierwokupu nie byłyby właściwie chronione. Pogląd ten jest aprobowany także przez Sąd orzekający w sprawie. Tym samym uznać należy, iż oświadczenie Burmistrza z dnia 18 lipca 2014 roku nie wywarło skutku w postaci zrzeczenia się. Po pierwsze, nie wskazuje na to jego treść - mowa w nim bowiem o tym, iż gmina "nie skorzysta z prawa", co nawet przy życzliwej interpretacji nie może być uznane za zrzeczenie się jakiegokolwiek prawa, a jedynie poinformowanie o planowanym braku działania. Po wtóre, w momencie jego złożenia organowi gminy nieznaną była treść żadnej z umów zawartych przez stronę powodową oraz Instytut (...). Wniosku takiego nie podważają twierdzenia strony powodowej, iż burmistrz posiadał wiedzę na temat rokowań podejmowanych przez strony oraz sam prowadził rozmowy z prezesem powodowej spółki.

Inną natomiast kwestią jest ocena czy burmistrz działał bezprawnie składając oświadczenie, że nie skorzysta z prawa pierwokupu, chodzi tu głównie o naruszenie zasad współżycia społecznego. Za naruszenie zasad współżycia społecznego można uznać naruszenie zaufania obywateli do organów – szeroko rozumianego - państwa. Jeżeli organ samorządowy składa oświadczenie, że nie skorzysta z określonego prawa, to niezależnie od prawnej skuteczności tego oświadczenia, obywatel ma prawo działać w zaufaniu, że w przyszłości właśnie tak dany organ się zachowa. Nie zmienia tego stanu rzeczy okoliczność, że to oświadczenie złożone zostało wobec Instytutu (...), celem przedłożenia jakiemuś innemu organowi państwa. Tym bardziej za naganną należy uznać sytuację w której jeden organ państwa wprowadza w błąd inny organ. Ta okoliczność nie wpływa jednak na zasadność roszczenia. W niniejszej sprawie nie sposób jest twierdzić, by doszło do spełnienia tej przesłanki. Po pierwsze bowiem przedstawiciel strony powodowej zapoznał się z treścią przytaczanego pisma dopiero w trakcie zawierania umowy, nie wchodzi zatem w grę interpretacja działań strony powodowej w celu zawarcia umowy jako działania w zaufaniu do treści tegoż dokumentu. Po wtóre, w aktach notarialnych obejmujących obie umowy zawarte przez strony w sposób czytelny i precyzyjny wskazano, iż Gminie Z. przysługuje prawo pierwokupu gruntów, co świadczy o tym, iż zarówno notariusz sporządzająca ten dokument urzędowy, jak i strony umowy nie interpretowały pisma burmistrza jako zrzeczenie się prawa. Kwestia ta jawi się jako tym bardziej oczywista w przypadku warunkowej umowy sprzedaży, gdyż to właśnie istnienie owego prawa stanowiło klauzulę jej zawarcia.

Ponadto brak jest adekwatnego związku przyczynowego między szkodą a owym zachowaniem (art.361 kc). Jak wskazano wyżej przedmiotowe oświadczenie nie spowodowało zrzeczenia się prawa pierwokupu. Nie budziło to wątpliwości zarówno stron umowy jak i notariusza. Zatem powód wiedział, że oświadczenie strony pozwanej nie jest ostateczne i że Gmina może skutecznie wykonać prawo pierwokupu. Nie mógł być pewny, że na pewno nabeździe użytkowanie wieczyste. Wiedział, że jeżeli Gmina jednak skorzysta z tego prawa to nie będzie mógł przeprowadzić żadnej inwestycji i nie odniesie żadnych korzyści finansowych. Normalnym następstwem przyjęcia zwinienia po stronie gminy wskutek złożenia oświadczenia Instytutowi (...), a potem wycofania się z tego, można uznać jedynie koszty związane z przygotowaniem się do przetargu i koszty związane z „zamrożeniem: kapitału wskutek wpłaty ceny nabycia. Powód dochodził w pozwie jedynie utraconych korzyści związanych z zyskami jakie by osiągnął, gdyby zainwestował w nieruchomość. To jednak nie stanowi normalnego następstwa zachowania gminy.

O kosztach procesu sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. t.j. zasady odpowiedzialności stron za wynik procesu. Jako że powództwo zostało w całości oddalone, należało obciążyć stronę powodową całością kosztów procesu i zasądzić od niego na rzecz przeciwnika procesowego kwotę 7 200 złotych tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia pełnomocnika w sprawie, wynikających z treści § 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, obowiązującego w dniu wszczęcia niniejszego postępowania oraz kwote 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze orzec należało jak w sentencji wyroku.